

FOTO UNSPLASH

Frimodig formidling

Indimellem kommer der historier op i medierne, hvor der fortælles om svære erfaringer med kirkelige miljøer og oplevelser med negativ social kontrol. Det er vigtige historier at lytte til og lære af, og vi må gøre os umage med at undgå negativ social kontrol i kristne fællesskaber.

Derfor fokuserer vi i den længere artikel i dette nummer af Nyhedsbrevet på negativ social kontrol, som i flere år har været et vigtigt fokusområde i KPI. Artiklen forholder sig både til formidling og til kristent fællesskab og tegner et billede af formidleren som en, der peger – og fællesskabet som konstitueret gennem ham, der binder det sammen. Håbet med artiklen er at skabe bevidsthed om udfordringerne og frimodighed til at være i dem, så vi hverken bliver handlings-

lammede eller blinde for det ansvar, vi står med.

Frimodighed er også en af de bærende værdier i KPI's arbejde, som bestyrelsen er ved at lægge en strategi for. I den forbindelse er vi i gang med at bygge et værdihus, som I inviteres med ind i i begyndelsen af bladet, hvor vi også med frimodighed beder om støtte til KPI og beretter om noget af det, vi er i gang med i KPI for tiden.

Bagerst i bladet finder du en boganmeldelse, hvor Janne Bak-Pedersen anbefaler bogen *De gode (nok) forældre*, som netop har til hensigt at opmuntre og inspirere forældre til frimodigt forældreskab. Samme frimodighed håber vi at bidrage til med konferencen 'Når kirken løfter', som KPI er med til at arrangere. Det fin-

der du mere information om på bagsiden.

Når frimodighed får lov at fylde i det her blad og i KPI's arbejde, skyldes det, at vi mener, vi har noget at have den i. Vi tror på, at et kristent perspektiv på menneskelivet er sundt og godt, og at den nåde et kristent budskab rummer, kan give os mod til at løfte hovedet og arbejde frimodigt vel vidende, at vi selv virkelig har brug for den, ikke mindst når vi fejler og ikke lykkes med sund formidling i trygge fællesskaber. Med håbet om, at dette blad må bidrage til løftede hoveder og øget frimodighed, ønskes god læselyst.

*Hanne Terp Legarth,
instituttleder i KPI*

SIDE 12345678

Vi har brug for 123.000 kr. inden årsskiftet
Det sker i KPI
Velkommen til KPI's værdihus
Fællesskab og formidling uden negativ social kontrol
Du er den gode forælder for dit barn
Kom med på konferencen 'Når kirken løfter'

➤ | Af Steen Møller Laursen, kasserer

Vi har brug for 123.000 kr. inden årsskiftet

I KPI's bestyrelse arbejder vi lige nu med strategi for de kommende år. I den forbindelse har vi fastlagt KPI's grundlæggende formål som at "Være en ressource for mennesker, der bevæger sig i krydsfeltet mellem pædagogik og kristendom". Formålet skal komme til udtryk gennem vores kerneopgave, der er defineret som at "Formidle et kristent perspektiv på pædagogik og dannelse i kirke, skole, institution, hjem og samfund".

Det er en stor, men også vigtig kerneopgave. Det har det været til alle tider, men det er som om, netop denne kerneopgave bare bliver mere og mere vigtig. Og for at vi kan lykkes med det og have ressourcer til det, så har vi brug for økonomisk opbakning fra dig, der er en del af vores trofaste bagland.

Vi er et lille institut, men vi har stor betydning, fordi vi med vores formål samler mennesker, der brænder for

og er med til at udbrede kerneopgaven rundt i hele landet. En opgave vi ikke kan løfte alene, men med den rette økonomi har vi mulighed for netop at opfylde vores formål ved at samle mennesker, udruste dem på forskellig vis og sende dem ud igen til at virke i alle hjørner af landet til styrkelse af det religionspædagogiske område.

Vores behov for resten af 2024

Hvis det skal lykkes, har vi brug for at økonomien også i 2024 skal nå i mål. Helt konkret har vi brug for gaver på kr. 123.000 inden nytår.

På baggrund af erfaringer fra tidligere år, har vi i 2024 budgetteret med almindelige gaver på i alt kr. 210.000 og i skrivende stund er der indkommet kr. 87.000. De fleste øvrige indtægter og udgifter følger ganske godt budgettet, men vi oplever igen i år et efterslæb på almindelige gaver. Desuden har vi i 2024 måttet budgettere

med et forventet underskud. Dette drømmer vi selvfølgelig om at undgå, så vi ikke skal reducere vores beholdning, der i forvejen ikke er stor. Faktisk har vi her i det tidlige efterår været nødsaget til at sælge ud af vores finansielle poster for at have likvide midler til den daglige drift.

Derfor beder vi om gaver på kr. 123.000 inden nytår. Hvis der kommer yderligere gaver på kr. 68.000, så vil budgetunderskuddet også blive dækket. Det kan lyde af mange penge, men hvis hver af vores trofaste givere rækker ud til os, så er det slet ikke urealistisk.

TAK for enhver gave til og ikke mindst forbøn for Kristent Pædagogisk Institut.

Læs på bagsiden af bladet om måderne, du kan give din gave på.

*Med venlig hilsen
Steen Møller Laursen,
kasserer i KPI's bestyrelse*

➤ | Af Hanne Terp Legarth, institutleder

Det sker i KPI

KPI's arbejde spænder vidt, og vi har gang i mange ting på flere arenaer. Her kommer et nedslag i nogle af de ting, der foregår i KPI lige nu:

I november afholder KPI efterskole/kostskole-kursus på Frøstruphave Efterskole, som også har bidraget med to medarbejdere i planlægningsgruppen til kurset. Kurset handler i år om fællesskab og har flere forskellige oplægsholdere på programmet. Der er omkring 130 tilmeldt kurset, og vi ser frem til et døgn med netværk, inspiration og gode samtaler. En anden konference, der er på trapperne er 'Når kirken løfter' – konferencen i januar,

som KPI er med til at arrangere. Se mere om denne på bagsiden af bladet.

Sammen med ELM, LM's familierarbejde, IM's familierarbejde og BUO arbejder KPI på et forældreprojekt, vi kalder Frimodigt forældreskab, som vi håber, kan bidrage med frimodighed og udrustning til forældre. I første omgang vil vi tilbyde undervisning til forældre på skoler og i kirker/foreninger gennem et underviserkorps fra hele landet, der vil byde ind med forskellige vinkler på forældreskabet. Derudover kommer der en platform for projektet via KPI's hjemmeside.

KPI får ny hjemmeside omkring nyt-

år, og arbejdet med denne er godt i gang. Vi ønsker via hjemmesiden at skabe større overskuelighed og letthed i adgangen til vores ressourcer og tilbud og ser meget frem til denne opgradering.

Og så vil jeg til sidst nævne, at vi er i gang med at forberede et nyt forløb med KPI-akademi, som skal løbe af stablen fra august 2025. Vi håber endnu engang at kunne samle 15 unge med interesse i religionspædagogik til et dannelsesforløb, der forløber over 2 år med 8 samlinger i alt. I begyndelsen af det nye år vil vi være klar med mere information om forløbet.

➤ | Af Malene Futtrup Fibiger, formand

Velkommen til KPI's værdihus

Vi har i bestyrelsen været i gang på byggepladsen længe. Med forskellige hjelme og perspektiver har vi bygget, omrokeret, bygget lidt mere, og så har vi lagt tag på. Vi har i en strategiproces bygget videre på det stærke fundament, som vi fik overdraget. Vi er nu så langt, at vi kan byde velkommen indenfor til et (næsten) færdigt værdihus. Vi går stadig rundt og finpudser hist og her, men vi vil gerne byde indenfor til et smugkig – og vi viser rundt i bedste hammerslag-intro.

Vi vil starte i KPI's stueetage. Her ser I tre rum med KPI's værdier. I det første rum har vi faglighed. Hvis I kigger lidt rundt i rummet, vil I opdage, at vi har malet rummet i et kristent perspektiv. Det er grundfarven, som bogreoler og begrebsplakater hviler op ad. I det andet rum er der malet med samme grundfarve, og som I kan se, er der noget i gang, det roder og det er tydeligt, at her arbejdes. Frimodighed kræver grundighed og der-

for er dem, der bor her hele tiden i gang, hvilket er tydeligt fra de stadig dampende kaffekopper. Her arbejdes både i samtaler og på skrift og der er bløde stole, som du er velkommen til at læne dig i – du kan tale med, eller du kan lytte. Til det sidste rum anvendelighed hører også en havedør. Hvis det, som produceres i de to første rum, skal ud, bliver du i dette rum nødt til at forholde dig til, om det er anvendeligt i praksis. Det er nødvendighedens rum, hvis KPI skal være relevant og aktuelt.

Når vi fortsætter til 1. sal, møder du KPI's kerneopgaver – det centrale arbejde. Her finder du et stort multirum med både kirke, skole, institution, hjem og samfund. Alle har det til fælles at blive mødt med et kristent perspektiv på pædagogik og dannelse. Fortsætter vi op til 2. sal, er disse kerneopgaver uddybet, og her kan fremhæves, at vi bl.a. har et oprigtigt ønske om at styrke frimodigheden til

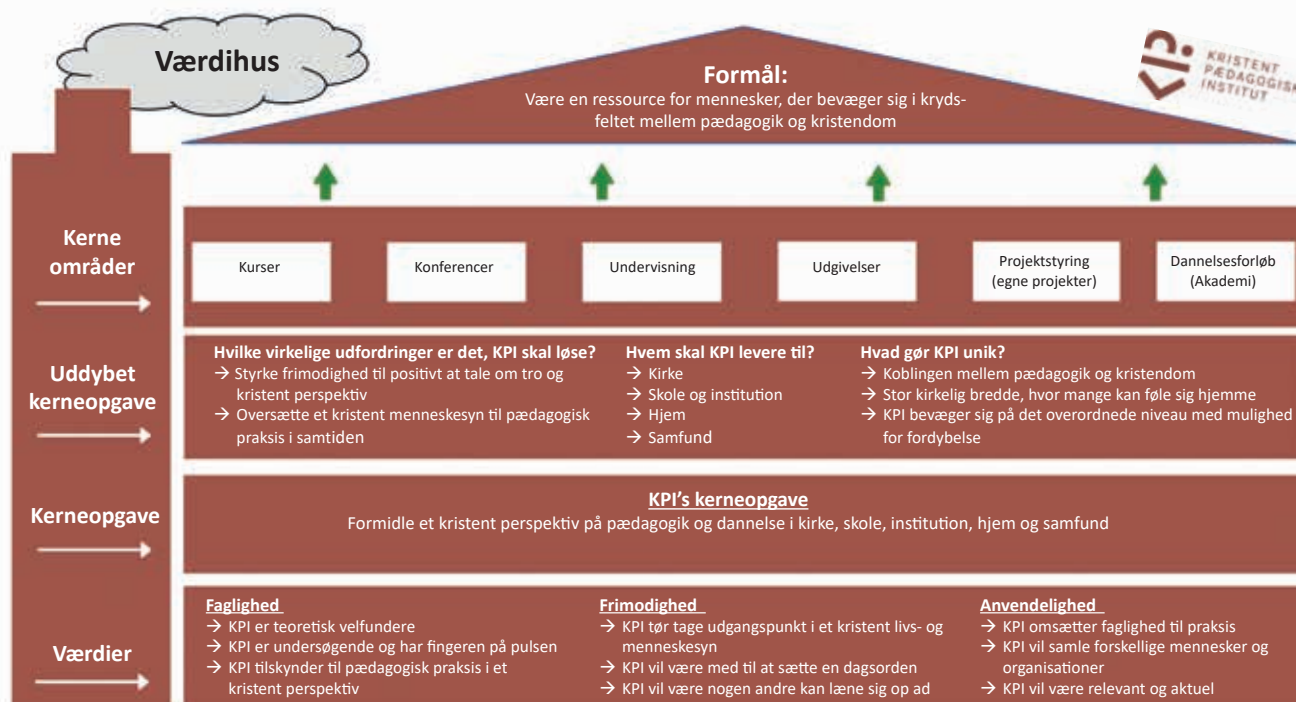
positivt at tale om tro og kristent perspektiv – særligt i pædagogisk praksis i samtiden. Vi anbefaler, at du selv går på opdagelse i resten af rummene på denne etage.

Vi er nu kommet til 3. sal. og her kan du besøge de forskellige rum, som på hver deres måde og i hver deres form, vil omsætte de nederste etagers indhold. For hvordan skal vi pakke dem ud? – det skal vi bl.a. i undervisning, kurser, projektstyring og dannelsesforløb som bl.a. KPI Akademi.

Alt dette har til formål at være en ressource for mennesker, der bevæger sig i krydsfeltet mellem pædagogik og kristendom. Det er det tag, vi lægger på.

Du er mere end velkommen til at gå rundt selv – og får du øje på ting i rummene, som vi skal have justeret, er du mere end velkommen til at kontakte bestyrelsen.

Velkommen indenfor!

Bestyrelsen byder indenfor til rundvisning i KPI's værdihus

➤ | Af Hanne Terp Legarth, institutleder i KPI

Fællesskab og formidling uden negativ social kontrol

Spørgsmålet om negativ social kontrol bliver ved at være aktuelt og bør altid være et opmærksomhedspunkt i et kristent fællesskab. Indimellem dukker historier op, som skærper vores fokus på negativ social kontrol, og som kan hjælpe os til bevidstgørelse om vores egen praksis. Sådant en fortælling er aktuel i offentligheden lige nu med Sune og Andreas Gylling Æbeløvs bog, *De fortabte sønner*, men historierne lyder også rundt omkring i terapi-lokaler, ved middagsborde og i podcasts, som fx i den anbefalelsesværdige serie "Din tro – mit traume", hvor veninderne Liv Strandkvist og Emilie Vium taler sammen om deres opvækst i kirken, som den ene har forladt, og den anden stadig tilhører. Disse fortællinger er vigtige at lytte til, for vi har som kristne fællesskaber en forpligtelse til at gøre, hvad vi kan for at undgå negativ social kontrol. Men hvad kan vi egentlig gøre – og hvad er der på spil i samtalen om negativ social kontrol?

Hvad er det, vi taler om?

Først må vi lige få defineret, hvad vi mener med begrebet negativ social kontrol. Her læner jeg mig op ad definitionen, som Børns Vilkår præsenterer i deres rapport om negativ social kontrol fra 2019: *"Social kontrol kan ses som de spilleregler, vi indretter os med som mennesker i et samfund. Social kontrol er med til at præcisere, hvordan vi kan leve sammen, og social kontrol udøvet af forældre over deres børn er nødvendig og positiv, så længe den sikrer beskyttelse af og omsorg for barnet. Den sociale kontrol er negativ, når den kolliderer med eller overskrider børn og unges rettigheder. Den negative sociale kontrol begrænser børn og unge i deres livsudfoldelse og ret til at træffe selvstændige valg angående eget liv og fremtid gennem handlinger, restriktioner, pres, tvang eller vold."*¹

Her ser vi, at social kontrol ikke i sig selv er negativ, men lægger sig op ad socialiseringsopgaven. Men social

kontrol bliver negativ, når den bliver hæmmende og fratager den enkelte retten til at sætte sine egne grænser og træffe sine egne valg. Flere af de historier, man kan høre om negativ social kontrol i kristne miljøer, sætter ord på et fællesskab, der har været meget ensrettende med snævre rammer for normaliteten, og hvor man ikke følte, man kunne være med, hvis man havde anderledes holdninger eller levevis.

Skellen mellem indhold og form

Det er en tilbagevendende udfordring i samtalen om negativ social kontrol, at form og indhold ofte blandes sammen. Indhold handler om det, vi formidler, og formen om måden, vi gør det på. Og når vi taler om overbevisninger og holdninger, vil indholdet ofte være noget, vi kan blive uenige om, men ikke kan anfægte hinandens ret til at mene og ytre.

Negativ social kontrol handler i udgangspunktet ikke om indholdet, men om formerne, om måderne vi møder hinanden på – om det sociale samspil. Ikke desto mindre bliver indholdet ofte bragt i spil i samtalen, så det, der gøres problematisk, bliver bestemte holdninger eller overbevisninger. Som når det bliver et bestemt bibelsyn, der problematiseres, frem for måden det bliver formidlet og forvaltet. Det gør samtalen yderst vanskelig og sætter ytringsfriheden under pres, hvis bestemte overbevisninger gøres illegitime. Derimod giver det mening at kritisere en form og formidling, der hæmmer mennesker og bliver til negativ social kontrol. Denne skellen mellem form og indhold er vigtig at være opmærksom på, når vi taler om negativ social kontrol.

Hvad kan man gøre for at modvirke negativ social kontrol?

Opgaven med at modvirke negativ social kontrol kan virke diffus, fordi der sker så meget i et fællesskab og i interaktioner, som vi ikke altid har blik for eller magt over, og vi kan ikke

styre, hvordan ting bliver opfattet. Ikke desto mindre ligger der et særligt ansvar for formidlere og ledere i fællesskaber for at modvirke negativ social kontrol. I et kristent fællesskab og kristen formidling er dette ansvar særligt vigtigt, fordi vi gennem det åndelige element har med en magt at gøre, som vi nemt kan komme til at misbruge. Vi må ikke bruge Guds navn til at fremme vores egen dagsorden eller påtage os en åndelig autoritet, vi ikke har belæg for. Et redskab til at hjælpe os i denne opgave er Carsten Hjorth Pedersens model for påvirkning med respekt.

Påvirkning med respekt

Hovedtanken bag modellen er, at påvirkning altid finder sted. Vi kan og skal ikke være neutrale, men frimodigt give det videre, vi finder godt og rigtigt. Det må vi sørge for at gøre på en respektfuld måde. Her er vi tilbage ved vores tidligere skellen mellem form og indhold. Alle mennesker står for noget og har noget på hjerte, de påvirker med. Det er helt, som det skal være. Det ville være yderst problematisk, hvis forældre, ledere, lærere osv. ikke havde noget, de ville vise børn ind i og noget, de ville give dem med. Derfor skal vi finde en balance mellem at ville nogen noget – at turde gå tæt på dem, vi har ansvar for og formidle noget til dem – og samtidig gøre det på en måde, som giver dem plads til at være sig selv og reagere selvstændigt på vores påvirkning.

Carsten Hjorth Pedersen beskriver den respektfulde påvirkning som den, der finder sted i et balancepunkt mellem udfordring og tilbagetrækning (se modellen på side 5). Vi må indimellem gå et skridt tættere på den anden og udfordre vedkommende. Det er en væsentlig pædagogisk opgave. Fx må vi udfordre et fællesskab ved at hjælpe med at skabe nye rammer, hvis nogen holdes uden for eller mobbes eller spørge ind til et medmenneske, der har det svært, lige som vi må

turde påvirke med vores formidling gennem undervisning og forkyndelse. Denne udfordring fordrer dog, at vi også trækker os tilbage og giver den anden luft til at reagere og handle selvstændigt. Hvis jeg bliver stående i udfordringen, kommer jeg let til at udfylde hele rummet omkring den anden, så der ikke bliver plads til vedkommendes egen opfattelse af verden og af situationen.

Når påvirkningen bliver usund, sker det der, hvor jeg ikke formår at finde denne balance og enten deserterer eller intimiserer. Desertering handler om ikke at tage sit ansvar og sin rolle på sig, som soldaten der ikke udfylder sin plads i krigen. Det bliver et svigt, hvis jeg holder mig væk fra det konfliktfyldte eller ikke tør påvirke og stå ved min holdning, for så efterlader jeg den anden alene uden at give noget af mig selv. Desertering sker også der, hvor noget bliver tabu-belagt, og vi undlader at give sprog for noget, der bør gives sprog for.

På den anden side skal jeg ikke gå så tæt på, at jeg overskrider den andens grænser og intimiserer, så den an-

den ikke kan få plads til en selvstændig holdning eller følelse. Det kan fx være, når man får skabt en stemning i et fællesskab, som indikerer, at man skal nikke ja til alt for at være en del af fællesskabet, eller hvis alt åndeliggøres uden plads til det menneskelige.

Kristent fællesskab

Et kristent fællesskab kan se ud på mange måder, men hvis vi går helt til essensen af, hvad der definerer et kristent fællesskab, så handler det om et tilhørsforhold til Kristus og ikke de enkelte medlemmers indbyrdes relation, holdninger, sociale status, køn osv. Når Jesus siger, at han er vintreet, og vi er grenene, så tydeliggør han, at det er relationen til ham, der har betydning – ikke de andre grene eller den enkelte grens evne til at passe ind.

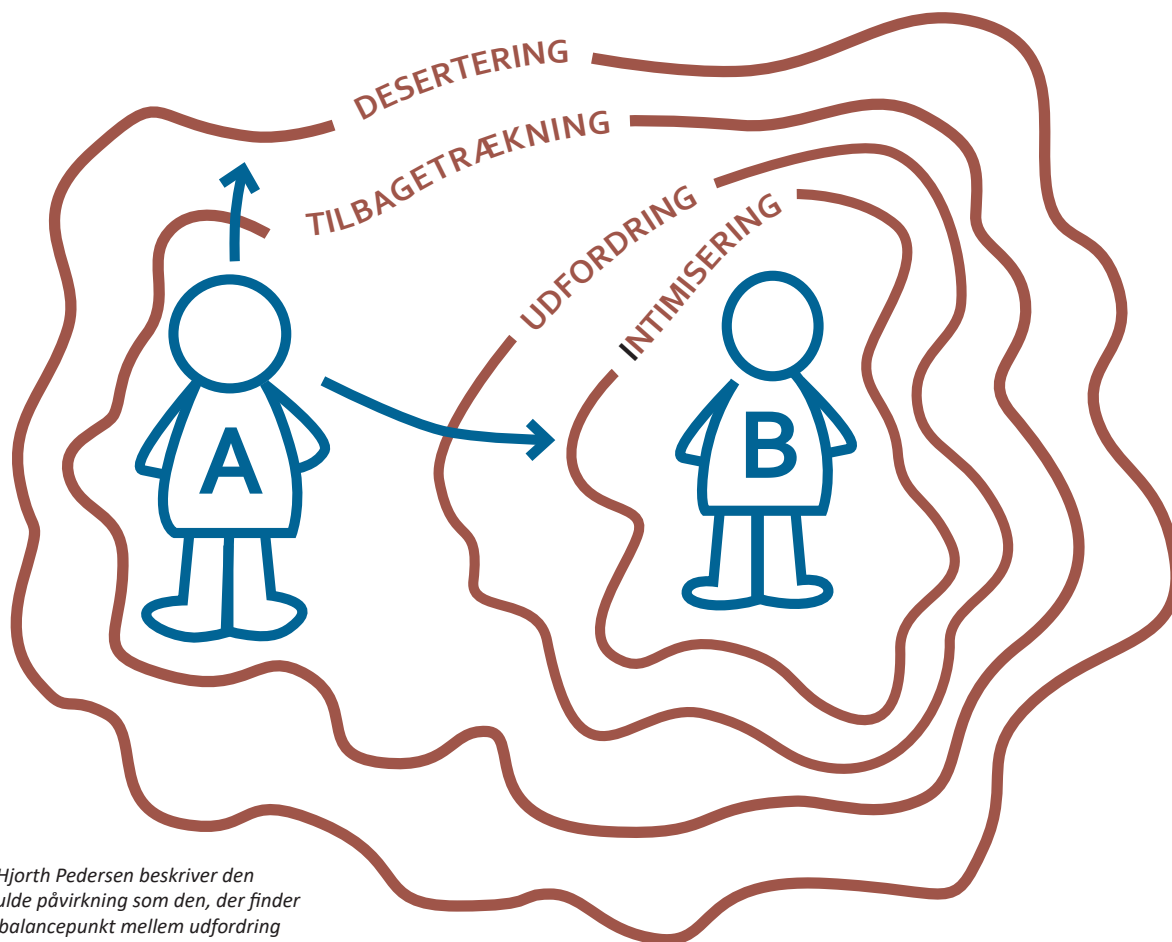
Det er befriende, fordi fællesskabet har et fælles fokuspunkt, der ikke handler om os selv. Vi skal ikke vogte på hinanden eller vurdere hinanden, men fokusere på ham, der binder os sammen. Og vi hører sammen, selv om vi er forskellige og ikke normalt

ville have fundet sammen i et fællesskab. Da Jesus har kaldt Levi til discipel og sidder til bords sammen med toldere og syndere sammen med sine andre disciple, må det have udfordret disciplene helt umådeligt. De skulle acceptere et fællesskab med nogen, de normalt foragtede. På den måde er et kristent fællesskab noget ganske særligt, og man skulle synes, at netop denne egenart ville være en modgift mod negativ social kontrol.

Samtidig er kristent fællesskab også konkrete fællesskaber af helt konkrete mennesker. Det kan være kirker, ungdomsgrupper, missionshuse – og i de fællesskaber skal der også være plads til mennesker, der ikke tror på Jesus, lige som der var plads omkring Levis bord. Men det er et fællesskab af mennesker, som er fulde af fejl, som kan blive optaget af hierarkier, af korrekthed og af at redde sin egen ære, og derfor er kristne fællesskaber ikke perfekte og heller ikke garderet mod negativ social kontrol.

Åbne fællesskaber

Også i fællesskabs-sammenhæng kan »»»

Carsten Hjorth Pedersen beskriver den respektfulde påvirkning som den, der finder sted i et balancepunkt mellem udfordring og tilbagetrækning.

»» det give mening at tænke på modellen for påvirkning med respekt. Her er det vores opgave at skabe fællesskaber, der står for noget og vil noget, men som samtidig efterlader plads til den enkelte og dennes subjektivitet. Denne balance kan vi øve os i ved at bestræbe os på, at der hersker åbenhed i vores fællesskaber. Vi skal turde tale om, hvad vi tænker og mener i stedet for at gå ud fra, at vi alle tænker det samme.

Konsensus-kultur og tavshedskultur er ikke befordrende for et fællesskab og fører meget hurtigt til negativ social kontrol. Vi må derfor være opmærksomme på, om der er emner, der bliver tabu-belagte i fællesskabet? Er der noget, vi ikke tør tale om? Og hvordan er vores samtale-kultur? Går vi ud fra, at de andre mener det samme som os, og sørger vi for kun at sige det, vi tror, de andre gerne vil høre? Så skal vi måske skærpe opmærksomheden og overveje, om vi kan gøre noget for at træne den gode samtale og kendskabet til hinanden. Igen er det væsentligt at skelne mellem form og indhold. Et kristent fællesskab skal ikke blive indholdsløst. Det er væsentligt at kunne definere sit ståsted og sine holdninger, men formen og tilgangen til hinanden må søge at avle åbenhed og rummelighed.

Jeg oplever, at vi i disse år søger sammen i fællesskaber, hvor vi ligner hinanden. Det gælder generelt i samfundet, og det gælder i kristne fællesskaber. Vi vælger kirker, der består af andre i vores egen livssituation og med samme smag som os, unge samler sig i de fællesskaber, hvor deres efterskolevenner kommer, og vi kører gerne langt for at få det fællesskab, vi gerne vil tilhøre frem for at satse på dem, der er omkring os. Denne tendens kan være med til at skabe ekkokamre med endnu mere social ensrettethed og potentielt mere negativ social kontrol, fordi kristne fællesskaber bliver venne-fællesskaber frem for fællesskaber, der defineres af ham, der binder os sammen. Det tror jeg også, vi må være opmærksomme på i vores opgør med negativ social kontrol og overveje, hvordan vi skaber modvægt til ensartetheden i vores fællesskaber.

At pege

Ansaret som leder og formidler i et kristent fællesskab kan virke stort og uoverskueligt i dette lys. Jeg kan føle mig hæmmet, fordi jeg bliver bange for at gøre noget forkert. Jeg kan føle mig klemt mellem et budskab, jeg er forpligtet på og en modtager, jeg også er forpligtet på. Den position er ikke enkel, men den er grundlæggende god og vigtig.

Måske kan det hjælpe at tænke på sig selv som en, der peger. Lige som Johannes Døber pegede på Jesus og sagde: "Se, der er Guds lam" (Johs. 1,29+36). Vores opgave som formidlere og ledere er ikke at overbevise nogen om vores holdninger eller indsigter. Vores opgave er at pege, så mennesker får øje på Jesus og på den verden, der omgiver dem.

Den pædagogiske tænker Gert Biesta, fremhæver i sin bog *Worldcentered Education (Verdensvendt uddannelse* på dansk), at en lærers opgave er at pege. Han indfører begrebet "verdensvendthed", som netop handler om at rette opmærksomheden mod den omgivende verden og ikke mod eleven eller læringen selv. Opgaven for formidleren/læreren er her at være en, der peger mod verden og dermed åbner verden op for den anden, da der i selve det at pege ligger en dobbelt bevægelse, som leder *nogens* opmærksomhed mod *noget*.

Rollen som kristen formidler er egentlig den samme. At pege på Jesus. Ikke tvinge folk hen til ham, men pege. Og også pege udad på den verden, Gud har skabt, ikke være forskrækkede over verden, men åbne verden for mennesker, samtidig med at vi er rettet mod Jesus.

Carsten Hjorth Pedersen konkluderer noget lignende i sin bog *Påvirkning med respekt: "En person, som har et pædagogisk ansvar, skal ideelt set være bundet til noget uden for sig selv, som han eller hun er overbevist om, er stærkt nok til i kraft af sin egen tyngde at overbevise de personer, som påvirkes. Da bliver det ikke A's evne til at overtale, der er vigtigst, men sagens/budskabets evne til at overbevise B. Det ser også ud til at være afgørende, om en person med pædagogisk ansvar åbner eller lukker omverdenen for andre. Evnen til at*

*gøre det første afhænger af, at man selv har en bred orientering, så man ikke holder sig tilbage fra kontakt med anderledes tænkende. Men evnen til at åbne verden for andre hænger også sammen med, at man har et fast ståsted – en platform at betragte verden fra."*²

Der er altså forskel på at overtale og overbevise. Vi kan have frimodighed i at tro på, at det budskab, vi formidler, er stærkt nok i sig selv til at overbevise og ikke kræver, at vi skal overtale nogen til noget. Man kan sige, at evangeliet og Bibelen er et fælles tredje, vi alle lader os tiltale af – både ledere, formidlere og alle andre i fællesskabet, og det efterlader et rum til den enkelte, hvor man ikke intimiseres, men myndiggøres til selv at tage stilling til det, man læser og hører. Derfor er bibellæsning og bibelfortælling en afgørende komponent i en rummelig formidling og et rummeligt fællesskab.

Rollen som leder og formidler er en rolle, hvor vi er dybt afhængige af Gud. Vi har brug for, at det er ham, der overbeviser hjerterne gennem sit ord og sin ånd – ikke os. Det giver en stor frihed til at påvirke med respekt og overlade et rum af frihed til dem, vi leder og formidler til.

Litteratur:

Biesta, Gert (2022): *World-Centered education: A View for the Present*. New York, Routledge

Børns Vilkår (2019): *Adfærdskontrol og tankefængsel. Børns oplevelser med negativ social kontrol*. <https://bornsvilkar.dk/wp-content/uploads/2019/01/Negativ-social-kontrol-2019.pdf> (25.09.24)

Pedersen, Carsten Hjorth (2019): *Påvirkning med respekt*. Fredericia, LogosMedia og Credo

For yderligere inspiration se evt. video om negativ social kontrol med Carsten Hjorth Pedersen på KPI's hjemmeside: <http://kpi.dk/hvad/videooplaeg>

¹ Børns Vilkår (2019) p. 10

² Hjorth Pedersen (2019) p. 139-140

➤ **Boganmeldelse af Janne Bak-Pedersen, kids-konsulent i LMBU**

Du er den gode forælder for dit barn

Jeg har læst en bog, som jeg ville ønske, jeg havde læst for 35 år siden. Nu har jeg læst den, og jeg vil varmt anbefale andre at læse den.

Det forventningspres jeg var under som ung mor, er kun blevet større for dem, der i dag er forældre. Det er som om, det forventes, at de skal kunne udfylde alle roller for deres børn og endda helt perfekt. Men det kan de ikke. Ingen kan eller har kunnet det.

Det er her, bogen virkelig gør godt at læse. Den tager dig i hånden og siger: Du skal se nådigt på dig selv som forælder. Det er der al mulig god grund til. Den fortæller også, at der er en "forælder" i Gud i himlen, som først og sidst vil være der for dit barn. Han har skabt det, han vil det, han elsker det, og han slipper ikke. Det er en enorm styrke at få øjnene op for.

Bogen indledes med en beskrivelse af dagens forældreskab i det 21. århundrede, som er præget af et nyt børnesyn. Vi skal levere og præstere børn, som fungerer og klarer sig godt i institution og skole. Vi skal udøve *positive parenting*, som handler om altid at rumme, anerkende, coache og optimere sine børn – hvor umuligt det end er at leve op til.

Lise og Frederik Berggren Smidt tegner en anden vej, hvor vi skifter til at have fokus på vores egne værdier som mennesker, vores forskellige personligheder som forældre og den måde, vi hver især viser vores kærlighed på. I den forbindelse gennemgår de fire personlighedstyper, som kan skabe genkendelse og forståelse for vores forskelligheder.

Bogen bidrager desuden med mange gode input og tanker i forhold til, hvordan vi kan fortælle vores børn om vores tro, om at vi er skabt, elsket og frelst af vores Gud i himlen. Det er ikke så enkelt, men bogen er en hjælp også til det, og hvert kapitel afsluttes med spørgsmål til refleksion, som kan gøre det mere tilgængeligt at få om-

sat bogens input til vores egen situation og hverdag. Derfor er den oplagt at læse sammen som par eller måske i en mindre gruppe og få talt om, hvordan det kan se ud for os.

Et af de længere afsnit i bogen handler om kærlighedens praksis, hvor forfatterne slår fast, at god børneopdragelse består i at vise kærlighed og sætte grænser. Her kan det være vigtigt at øve sig i at tage den andens perspektiv, hvilket illustreres med et billede om at gå over broen til øen, som jeg særligt vil tage med mig. Bogen har også et afsnit om vrede, som bekom mig godt. Det er ikke muligt ikke at blive vred. Vrede er naturligt, men hvordan håndterer vi det, både når vi selv bliver vrede, og når vores børn bliver vrede?

Bogen giver desuden nogle ret konkrete og praktiske råd til, hvordan vi

får tid til hinanden – tid med børnene og tid bare med vores ægtefælle. Noget af det, bogen har et godt syn for er, at der skal være plads til, at jeg bliver ved med at være mig selv. Det tror jeg, er enormt vigtigt at være opmærksom på. Der kommer nemlig en dag, hvor vi igen er "alene hjemme" os to, som startede sammen. Den dag skal vi stadig være os og kunne være os selv. Dette syn for at være sig selv som forælder og respektere sine egne værdier og personlighed er noget af det, bogen bidrager med på en særlig måde og giver større frimodighed til at være forælder på min egen måde uden at lade mig styre af diffuse og krævende forventninger udefra. Bogen kan klart anbefales til alle forældre, men også til os, der står rundt om de unge forældre, så vi bedre forstår, hvordan deres virkelighed ser ud.

Lise og Frederik Berggren Smidt:
De gode (nok) forældre.

Kærlighedens praksis i livet med børn.

Lohse og LogosMedia 2023

248 sider

Bemærk: *De gode (nok) forældre* er pt. udsolgt fra forlaget, men udkommer i en ny udgave i begyndelsen af 2025

Afsender:
KPI, Kirkebyvej 14, 7400 Herning

Kom med på konferencen 'Når kirken løfter'

KPI er med til at arrangere konferencen 'Når kirken løfter' d. 15. januar 2025 i Odense. Konferencen er for alle, der er optaget af kirkens arbejde for og med børn og unge.

I 2021 gik flere kirker og organisationer sammen om at lave konferencen 'Når kirken svigter', som satte fokus på menneskers oplevelser med en kirke, som indimellem har svigtet sin opgave og har udøvet negativ social kontrol. Vi vil med konferencen 'Når kirken løfter' følge op på udfordringen ved at sætte fokus på, hvordan kirken kan være en ressource ind i børn og unges liv og være med til at løfte dem og deres trivsel.

Hvad kan vi i kirken gøre for at lade evangeliets fortælling komme til orde ind i børn og unges liv og skabe triv-

sel for dem, og hvordan kan kirken bidrage ind i samfundet i dag, så kirken ikke bliver en kirke, der svigter, men en kirke, der løfter?

Se mere om konferencen på www.naarkirken.dk

Meld adresseforandring til KPI

Når du flytter, får KPI ikke automatisk besked. Kontakt derfor KPI med oplysning om ny adresse, så du fortsat kan modtage Nyhedsbrevet.

- Send en e-mail til kpi@kpi.dk eller et brev til Kirkebyvej 14, 7400 Herning.
- Ring til KPI på 2020 4134. Indtal besked, hvis der ikke er nogen ved telefonen.

- Send en sms til 2020 4134. I alle tilfælde: Oplys navn samt gammel og ny adresse.

Gaver til KPI

Hvis du ønsker at give en gave til KPI, kan den indbetales via din netbank. Vælg en af følgende muligheder:

- **Indbetalingskort/girokort:** Vælg kort-type "01" og tast KPI's giro-nummer 16775029.

- **Bankoverførsel:** Overfør beløbet til KPI's konto i Danske Bank. Regnr. 1551 – kontonr. 0016775029.
- **MobilePay:** Indbetal via MobilePay på 955533. Husk at oplyse dit fulde navn og CPR nummer, hvis du ønsker skattefradrag.

- Din gave til KPI er fradragsberettiget på din selvangivelse (Ligningsloven § 8a), forudsat KPI har dit CPR nummer.
- KPI udsender i januar kvittering til alle, der har givet gaver i det forgangne år.

Nyhedsbrevet udgives af:
Kristent Pædagogisk Institut (KPI)
Kirkebyvej 14, 7400 Herning
☎ 2020 4134 E: hanne@kpi.dk
Website: www.kpi.dk

Institutleder:
Hanne Terp Legarth
Regnskabsfører:
Menighedsfakultet
E: kontor@kpi.dk
Tryk: Helle Høeg/Øko-Tryk

Formand for bestyrelsen:
Malene Futtrup Fibiger (ansv.red.)
Abelsvej 16
9000 Aalborg
☎ 2235 7803
E: malene@kpi.dk